

Juhász Tibor
AZ IRÁNI HERCEGNŐ

Arra gondoltunk, hogy veszünk mi is egyet, összedobjuk a pénzt. Egyenlő esélyekkel indulunk, négyen vagyunk, négyfelé osztjuk az árat. Sorsolással eldöntjük, kinél lesz először, aztán kitaláljuk a sorrendet. Egy év alatt megismer minket, és eldöntheti, hogy melyikünk legyen a férje. Mi a véleményed?

Először azt hittem, viccelnek, de olyan kíváncsian várták a válaszom, hogy rádöbbsentem, komolyan gondolják. Nyilvánvalóan átverés volt az egész, de mikor hangot adtam a kételkedésemnek, határozottan elutasítottak, igenis lehetséges, mondták, Imre most rendelt, ha az utca bolondja meg tudja fizetni egy keleti virágszál árát, akkor ők sem fognak asszony nélkül maradni. A többiek mit szólnak ehhez, érdeklődtem. Krissz és Gibbon most hozzák Imrét, válaszolták, ki akarjuk kérdezni őt, nehogy valami gond legyen az átutalásnál. Meglepetten néztem rájuk, és azon gondolkodtam, miként tudnám az értésükre adni ennek a képtelenségét. Ti komolyan egy iráni hercegnőt akartok rendelni a netről, kérdeztem tőlük. Igen, vonták meg a vállukat.

Imre az utca bolondja volt. Általában buszsofőröset játszott. Reggel kijött a házból, úgy tett, mint aki beszállt a járműbe, maga elé tette a kezeit, mintha a kormányt fogná, majd utánozni kezdte egy Ikarusz hangját. Pár perc múlva elkiáltotta magát, az ajtók záródnak, és beletaposott a gázba. Futni kezdett az utcában, és csak két helyen állt meg. Az utca elején meg a Kék Acélnál. Naponta háromszor tette meg az utat, reggel, délben és este. Mikor arról kérdeztem, miért nem jár gyakrabban, azt felelte, ez egészségügyi járat, a nyugdíjasok nem sietnek sehová. Emellett ezernyi időszakos mániája volt, néha vadászgépek elől bujkált, sőt pár hónappal ezelőtt csak úgy tudott elaludni, ha egy hátizsákban az ágya mellé volt készítve annyi étel, amennyi elég a következő hétre, mert sosem lehet tudni, mi van akkor, ha holnap lesz a világvége? Sok mindent el tudtam képzelni róla, de arra, hogy egy iráni hercegnőt rendeljen magának a netről, nem tartottam képesnek.

Nem sokkal később megjöttek a többiek. Krissz és Gibbon izgatottan tolták maguk előtt Imrét, aki vállai közé húzott nyakkal bárgyún nézett körül a helyiségben. Mint egy alsótagozatos kisfiú, akit a felsősök be akarnak dobni az általános iskola szemetes konténerébe, úgy nézett ki. Gyere, Imi, szólt negédesen Pali, és odahúzott egy széket a szomszéd asztaltól. Mondd el még egyszer, mit rendeltél a netről, kérte Tamás, és baráti érzéseiről biztosítva még cigarettával is megkínálta a megszeppent fiút. Egy hercegnőt, válaszolta az, és tétován visszautasította a cigit. Mennyiért is, kérdezte Pali. Harminc, át kell majd utalni, ha ezen a héten megcsinálom, jövő hétre megérkezik. Na és hogyan kell átutalni, firtatta Pali, aki minden részletet tudni akart, harmincezer forint nagyon sok pénz, nem ad ki ennyit a zsebéből az ember a bizonytalanra.

Imre nem válaszolt. Remegett a szája. Nem hallottad, kérdezte tőle Pali, kicsit megütötte a karját. Én nem... nem tudom, nyögte ki végül a fiú, majd a mellkasára hajtotta a fejét. Akkor hogy a faszba rendelted meg, kiáltott fel Gibbon. Nem akartam, hogy bántódása essen a fiúnak. Imre, szólaltam meg, tudni szeretnénk, hol találtad ezt a hercegnőt, mert nagyon sok olyan hirdetés van, amivel átverik az embereket, nem akarjuk, hogy téged is lehúzzon valaki. Krissz Palira nézett, aztán rám, látszott rajta, hogy elgondolkodott a szavaimon. Pali kacsintott, jelezve, hogy én nekik segítek, nem igaz, amit mondtam, Imréből akarom kiszedni a szükséges információkat. Mindenki ledöbbsent, én is meglepődtem, de próbáltam megőrizni a hidegvéremet. Imre láthatóan félt Paliéktól, ezért megfogtam a kezét, nem húzta el, kétségbeesve markolta a jobбом, bizonyára megérezte, hogy nem akarom bántani. A hüvelykujjammal simogattam a tenyerét, és közben azért imádkoztam, hogy Paliék ne vegyék észre a növekvő foltot a fiú ülepén. Apukád mondta neked, hogy rendelni fogtok egy hercegnőt, ismételtam Imre előbbi válaszát. Ő lesz a második anyukám, mondta a fiú. Jó, akkor beszélni kell János bával, szólalt meg Pali, intett Tamásnak, hogy induljanak, hiszen tisztázni kell a dolgokat. Úgy vitték Imrét az utcán, mint egy fegyencet, fogták a felkarját, és csak röhögtek, mikor a fiú kétségbeesetten visszafordult a Kék Acél felé, mert nem akarta otthagyni a buszt.

János bá nem szólt semmit, csak intett, kövessük. Bementünk a ház mögé, ahol régebben a kolónialakások kertjei voltak. A romos kamrákat, amelyek a lakásokhoz tartoztak, már nem használták az itteniek, egy-két szerszám hevert bennük, talán még a gyár dolgozói hagyták itt őket. János bá kinyitotta a fészter furnérlemezekből tákolt ajtaját, és betessékelt minket. Már megint mit csinált ez az istenverése, kérdezte tőlünk, jól tettétek, hogy nem a feleségem előtt mondtátok el, nem bírja már szegény elviselni ezt a sok hülyeséget, majd fél kézzel, mintha csak ízelítőt adna a későbbi verésből, felpofozta a fiát. Pali felvázolta a helyzetet. Imre azzal kérkedett, hogy lesz egy iráni hercegnője, ők is szeretnének egyet, de harmincezer forintot nehezen tudnának összeszedni, sok pénzről van szó, ezért minden információért hálásak lennének. János bá elkomorodott. Fogalmam sincs, miről beszéltek. Nem tudom, honnan szedi a hülyegyerek ezt a sok ökörséget, de nem is ő, hanem ti vagytok a félnótások, ha elhiszitek egy kettyós szavait. Ápolónőt fogadtunk hozzá, mert öregek vagyunk már ahhoz, hogy elbírjunk a butaságaival, talán róla beszélt nektek. De tudjátok mit, itt hagyom a suf niban, folytatta az öreg, csináljatok vele, amit akartok, és bevágta maga mögött a sufniajtót. János bá nem hazudott, az ápoló a következő héten kezdett dolgozni náluk. Vastag vádlijú, széles csípőjű, de szép arcú nő volt, sokat foglalkozott Imrével, naponta többször is végigjárta vele az Acélgyári utat. De nem dolgozott sokáig a családnál. Pali meg Tamás azért hívott az asztalhoz, hogy elmeséeljék, mit láttak ma reggel. Éppen a Kék Acél felé sétáltak, mikor meghallották a sikoltást. Csak annyit láttak, hogy az ápolónő fejvesztve rohan, és kétségbeesetten próbálja leszakított pólóját a mellkasa előtt tartani. Aztán vették észre János bát, aki gyorsan visszaroht a kamrába, és magára húzta a furnérajtót. De résnyire azért kinyitotta, figyelte, mikor mennek tovább a fiúk. Pali fuldoklik a nevetéstől, biztos azért hitte azt Imi, hogy egy iráni hercegnőt fogadnak, mert arra vágyik az öreg, már hetek óta csak arról beszélhetett a fiának. Ki tudja hányszor zszibizett a kamrában, veszi át a szót Tamás, és jókedvében rávág az asztalra. Velük nevetek, talán igazuk van.